Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	11C/190/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1115229672
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Líšková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2022:1115229672.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: Y. I., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom A. V. XX/XX, XXX XX T., zastúpeného JUDr. Miroslavom Totkovičom, advokátom, Ružová dolina 21/A, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 166 481, o náhradu škody titulom náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania p r á v o .

o d ô v o d n e n i e :

I.

1. V predmetnom súdnom spore bol vydaný Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/190/2015-159 zo dňa 18.03.2019, ktorým súd prvej inštancie v prvom výroku enunciátu rozsudku žalobu zamietol (predmetom sporu bolo zaplatenie náhrady škody v sume 9.116,57 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 9.116,57 eur od 27.08.2015 do zaplatenia, a to titulom náhrady majetkovej škody 4.116,57 eur s príslušenstvom a titulom náhrady nemajetkovej ujmy 5.000,- eur s príslušenstvom). V druhom výroku enunciátu rozsudku súd nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. O odvolaní žalobcu proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/190/2015-159 zo dňa 18.03.2019 rozhodol Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/226/2019-199 zo dňa 30.06.2020, právoplatným dňa 15.10.2020, tak, že v prvom výroku enunciátu rozsudku odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie náhrady skutočnej škody vo výške 4.116,57 eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 9.116,57 eur od 27.08.2015 do zaplatenia, potvrdil. V druhom výroku enunciátu rozsudku odvolací súd vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, t. j. zrušil ho a vrátil na ďalšie konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur.

3. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, ktorý zostal predmetom konania po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu (po 15.10.2020), odvolací súd v bodoch 14. - 17. odôvodnenia rozsudku (č. l. 199) uviedol, že považoval za dôvodné odvolanie žalobcu proti

výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol podanú žalobu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Neobstojí záver súdu prvej inštancie, že pre absenciu nezákonného rozhodnutia nie je daný základ uplatneného nároku, na podklade ktorého sa prvoinštančný súd v tejto časti opodstatnenosťou žaloby už ďalej dôsledne nezaoberal, neskúmal riadne splnenie ďalších zákonom stanovených predpokladov pre vznik tohto nároku, no najmä nevykonal v tomto smere žalobcom navrhované dôkazy na preukázanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Opodstatnene žalobca v odvolaní namieta aj nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že pokiaľ ide o žalobou uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, žalovaný nie je v danej veci pasívne vecne legitimovaný. V tomto smere ide o zjavný omyl súdu prvej inštancie v interpretácii tvrdení a argumentácie žalobcu týkajúcej sa požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a jeho výšku odvodzuje zo samotného faktu jeho trestného stíhania, hrozby trestu s hornou hranicou 10 rokov, neprimeranej dĺžke trestného stíhania (viac ako 6 a pol roka) bez jeho zavinenia, ako aj jeho osoby a života pred trestným stíhaním a následkov do jeho osobnej, súkromnej a pracovnej sféry, pričom medializáciu prípadu uvádza iba ako jednu zo sprievodných okolností, ktorá umocnila negatívne následky trestného stíhania pre jeho osobu. Dôvodne žalobca v odvolaní v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že trestné stíhanie nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že vyššie uvedené nezbavuje poškodeného povinnosti preukázať vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci v dôsledku trestného stíhania skončeného oslobodením spod obžaloby možno ujmu na osobnostných právach (najmä cti, dobrej povesti a vážnosti) ovplyvňujúcu súkromný a pracovný život poškodeného predpokladať, predmetom ďalšieho dokazovania je zisťovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú. V tomto smere je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pokiaľ ide o výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, tú nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, musí zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu. Z hľadiska primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy však môžu byť smerodajné aj rozhodnutia súdu v iných skutkovo porovnateľných veciach, nakoľko výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať. Odvolací súd ďalej uviedol, že za daného stavu, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku ktorého neboli vykonané žalobcom navrhnuté dôkazy a v dôsledku ktorého sa (okrem existencie nezákonného rozhodnutia) predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie náležite nezaoberal, keď nesprávne vychádzal aj z toho, že žalobca v tejto časti nie je pasívne vecne legitimovaný, by rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom v celom rozsahu (po skutkovej i právnej stránke) nahrádzalo prvoinštančné rozhodnutie, čím by bolo stranám sporu odopreté právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť riadneho preskúmania správnosti skutkových a právnych záverov, ku ktorým by (odvolací) súd dospel. Posúdenie podstaty veci v konaní na súde prvej inštancie je však podľa odvolacieho súdu v preskúmavanej veci nevyhnutné za účelom rešpektovania práva oboch sporových strán na súdnu ochranu a spravodlivý proces, a naplnenie tohto práva v tomto prípade možno dosiahnuť iba kasačným rozhodnutím. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti, teda v časti náhrady nemajetkovej ujmy, podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP, zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie spor v tejto časti opätovne prejedná, vychádzajúc zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu o splnení predpokladu existencie rozhodnutia orgánu verejnej moci (uznesenie ČVS: PPZ-59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007), ktoré treba v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (citovaných vyššie) považovať za zrušené ako nezákonné, ako aj o existencii pasívnej vecnej legitimácie žalovaného na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy, vo vzťahu k danej otázke vykoná dokazovanie žalobcom navrhnutými dôkazmi, tieto náležite vyhodnotí, osobitne so zreteľom na ich spôsobilosť preukázať žalobcom tvrdený vznik a výšku

náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a na základe výsledkov vykonaného dokazovania posúdi splnenie predpokladov vzniku tohto nároku žalobcu a ustáli primeranú výšku nároku, tiež so zreteľom na dostupnú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít týkajúcu sa východísk pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšku (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016, nález č. k. II. ÚS 568/2017-42, a mnohé ďalšie). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

4. Vzhľadom na vyššie uvedené, pre súd prvého stupňa v ďalšom konaní, záväzné závery odvolacieho súdu, predmetom sporu zostalo, po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, posúdenie uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy čo do jej právneho dôvodu a výšky, vykonanie dokazovania žalobcom navrhnutými dôkazmi, ich vyhodnotenie, osobitne so zreteľom na ich spôsobilosť preukázať žalobcom tvrdený vznik a výšku náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a na základe výsledkov vykonaného dokazovania posúdenie splnenie predpokladov vzniku nároku žalobcu a ustálenie primeranej výšky nároku.

5. Doterajšia spornosť ohľadom splnenia predpokladu existencie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ako aj doterajšia spornosť ohľadom existencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy, boli odstránené pre súd prvej inštancie záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého je splnený predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci (uznesenie vydané vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie), ktoré treba v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (citovaných v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu) považovať za zrušené ako nezákonné (viď body 10. a 17. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), a žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný (viď body 15. a 17. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

6. Keďže predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, ktoré zakladá splnenie jedného z predpokladov pre zodpovednosť žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je v predmetnej veci naplnený, zostáva posúdiť, či sú v prípade nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy splnené aj ďalšie predpoklady ich vzniku.

7. Súd na pojednávaní dňa 09.06.2022 vyhlásil uznesenie podľa § 185 ods. 1 CSP, ktorým rozhodol o vykonaní dôkazov navrhnutých žalobcom - výsluch svedkov R. I., Q. W., R. A., T. L. (návrhy na doplnenie dokazovania obsiahnuté v žalobe na č. l. 3), výsluch svedkov T. V., Y. H. (návrhy na doplnenie dokazovania obsiahnuté v Zápisnici o pojednávaní zo dňa 16.03.2018 na č. l. 97) za účelom preukázania vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy žalobcu.

8. Súd doplnil dokazovanie výpoveďou advokáta žalobcu; výpoveďou povereného zástupcu žalovaného; výsluchom žalobcu ako strany sporu (na návrh advokáta žalobcu podľa § 195 ods. 1 CSP obsiahnutý v žalobe na č. l. 1 a 2); výsluchmi svedkov R. A., T. L., T. V. E. Y. H.; oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise od právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu: Služobný posudok žalobcu pri prepustení zo služobného pomeru zo dňa 30.06.2008, Záznam o odmenách a trestoch žalobcu, Návrh na prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru zo dňa 15.04.2008, Služobné hodnotenie mužstva a poddôstojníkov bez priamych podriadených za roky 2006, 2007, 2008.

9. Advokát žalobcu vo výpovedi na pojednávaní konanom dňa 09.06.2022 zotrval na výsluchu svedkov, pričom ozrejmil, že vo veľkej časti ide o osoby, u ktorých sa žalobca uchádzal o zamestnanie, avšak bezvýsledne. Ich výsluchmi preukážu následky, ktoré v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalobcovi vznikli vo sfére nemajetkovej ujmy.

10. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 09.06.2022 zotrval na svojom doterajších písomných podaniach, konkrétne na písomnom vyjadrení zo dňa 20.05.2016 a ústnom prednese zástupcu žalovaného na pojednávaniach. Podľa neho žalobca doposiaľ nepreukázal, že v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním došlo k takému zásahu do jeho dovtedajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval, ktorý by odôvodňoval prijať záver o opodstatnenosti uplatnenia nemajetkovej ujmy ako predpokladá ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhol preto žalobu zamietnuť.

11. Žalobca počas výsluchu, ako strany sporu, na pojednávaní dňa 14.10.2022 uviedol, že táto kauza ho negatívne ovplyvnila vo viacerých oblastiach, hlavne v medziľudských vzťahoch, práci v armáde, a potom keď si hľadal prácu po prepustení z armády. K medziľudským vzťahom uviedol, že táto kauza bola veľmi medializovaná, takže celé Slovensko o tom vedelo. Časom si všimol, že dosť ľudí sa mu vyhýba, ale na druhú stranu, keď niekam prišiel a boli tam nejakí známi ľudia, všetci sa vypytovali čo sa stalo, a ako sa to stalo. Musel to vysvetľovať a vyviňovať sa, takže postupom času radšej obmedzil vychádzanie medzi ľudí a do spoločnosti, väčšinu času trávil doma, aby nemusel o tom rozprávať. Najhoršie to znášala jeho rodina, hlavne matka. Mal vážne obavy, aby to jeho matka v zdraví prežila. Trvalo dlho, kým ju dokázal presvedčiť, že sa to dobre skončí, takže našťastie to potom ustála, ale dlho to trvalo. Stávalo sa, že do schránky mu chodili nepodpísané listy, hádzali tam ľudia listy, že kúpim naftu, nepredáte, alebo koľko som sa nabalil z ich daní. Nebolo to nič príjemné. Čo sa týka práce v armáde, uviedol, že mal výbornú prácu, ktorá ho bavila, dával jej 500%, do budúcna bol možný aj kariérny postup. V roku 2006 začal študovať na vysokej škole s tým, že by mohol postúpiť na dôstojnícke miesto. Táto kauza mu to všetko zrušila a problém bol, že v tom období, ako boli postavení mimo službu, mu skončil kontrakt podpísaný s armádou. Do tej doby dvakrát predlžoval kontrakt, bola to formalita. Teraz mu bez vysvetlenia nepredĺžili kontrakt. Skúšal sa aj odvolať, robil všetko preto, aby mohol pokračovať ďalej v služobnom pomere, a nebolo mu to umožnené. Ďalšou oblasťou, v ktorej ho kauza výrazne poškodila, bolo hľadanie práce po nútenom konci v armáde. Vtedy platilo pravidlo, že po odslúžení 15 rokov v služobnom pomere, mal príslušník nárok na výsluhový dôchodok. Jemu vtedy chýbali 2 roky a pár mesiacov do nároku na výsluhový dôchodok, takže logicky sa chcel zamestnať niekde inde v ozbrojenom zbore. Skúšal mýtnu políciu, policajný zbor, zbor väzenskej a justičnej stráže, hasičský zbor. Všade prišiel, prebehol personálny pohovor, na začiatku všetci hovorili áno, že spĺňa kvalifikačné predpoklady, a majú záujem, aby nastúpil. A potom, v rámci korektného prístupu, keď povedal, že beží trestné stíhanie, vtedy všetci odmietli, že by mohol nastúpiť do ozbrojenej zložky. Takže mu neostávalo nič iné, len hľadať nejakú inú prácu, aká sa naskytne. Pracoval potom roky ako vodič kamiónu a autobusu. V rámci otázok jeho advokáta uviedol, že kontrakt v armáde mu nepredĺžili skutočne bez vysvetlenia, v tom zmysle, že neuviedli žiadny konkrétny dôvod, keďže nemal žiadne tresty, priestupky, nič negatívne, v rozhodnutí sa opierali o jedno písmeno, v ktorom sa uvádzalo, že môže riaditeľ vojenskej polície nepredĺžiť kontrakt bez uvedenia dôvodu. K reálnemu dôvodu nepredĺženia kontraktu uviedol, že viackrát bol kontrakt predlžovaný, a nebol iný dôvod nepredĺžiť tento kontrakt, len kvôli tejto kauze. Keby nebola táto kauza, určite by to podpísali ďalej. Počas služby v ozbrojenom zbore bol služobne hodnotený pravidelne každý rok. Podľa neho bolo jeho hodnotenie vyslovene pozitívne, mal niekoľko disciplinárnych odmien a pochvál, všetko je to uvedené v jeho karte. V ozbrojenom zbore pracoval necelých 13 rokov. V rámci otázok povereného zástupcu žalovaného uviedol, že žalovaný sa podieľal na medializácii jeho prípadu tak, že to bolo medializované v televízii, v novinách, na internete, vyjadroval sa aj hovorca armády, aj súdu. Nevedel posúdiť, či sa konkrétne Generálna prokuratúra SR podieľala na medializácii môjho trestného stíhania. Nevyužil inštitút ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka a nežaloval médiá z dôvodu, že nevidel v tom zmysel. Podal odvolanie proti Personálnemu rozkazu č. 179 z 18.04.2008, ktorým bol prepustený. O odvolaní bolo rozhodnuté tak, že bolo zamietnuté. Voči tomuto rozhodnutiu nepodal žalobu na správny súd dôvodiac, že tam už nebolo čo riešiť, bohužiaľ. Dôvod nepodania žaloby si už presne nepamätá, robil tak, ako sa dohodol so svojim právnym zástupcom.

12. Svedok R. A. počas výsluchu na pojednávaní dňa 14.10.2022 uviedol, že dátumy si nepamätá, ale bol oslovený jedným zo svojich známych, ktorý ho požiadal, či by nevedel zistiť v súvislosti so záujmom o vstup do služby v policajnom zbore, na pozíciu príslušník polície na oddelení mýtnej polície, kde bol svedok vtedy riaditeľom. Bolo mu povedané, že má kamaráta, ktorý si hľadá prácu v takejto zložke. Opísali mu žalobcu z pozície, že ho dlhšie pozná, že je to človek, ktorý by zodpovedal požiadavkám, ktoré by aj on sám vyžadoval, tak mu ho odporučil a zaručil sa zaňho, požiadal ho o vstupný pohovor. Stretli sa v R. na oddelení mýtnej polície, kde žalobca absolvoval informatívny vstupný pohovor, počas ktorého mu uviedol svoje predstavy, požiadavky a spýtal sa na možnosti, aké sú. Tiež mu žalobca uviedol, že je momentálne trestné stíhaný, a v krátkosti opísal, o čo ide. Bolo mu to známe z informácií, ktoré dostal. Z jeho strany nie je problém, aby sa takýto človek uchádzal o pozíciu v mýtnej polícii. Bral ohľad aj na fakt, že každý o ňom vedel, že všetko čo robí, je v súlade so zákonom. Ak by to bolo v rozpore so zákonom, tak by do takého rozhodnutia nešiel. V súvislosti so žalobcom uznal právo na prezumpciu neviny, a z jeho strany došlo k odsúhlaseniu a odporučeniu ďalšieho postupu v rámci personálneho oddelenia. Svedok vtedy aj predkomunikoval túto situáciu s personálnym oddelením, že sa príde ukázať takýto človek. Pracovníčka personálneho oddelenia taktiež vyhodnotila, že v tom nevidí problém. Zo strany svedka to bola uzavretá záležitosť. Potom došla informácia, že aj keď žalobca absolvoval pohovor s ním, po

začatí procesu prijímacieho konania oznámil, že z tých dôvodov, ktoré svedok nevidel ako problémové, mu bola žiadosť o prijatie do služobného pomeru zamietnutá bez ďalšieho vysvetlenia. Bolo to svedkovi divné, nakoľko prezumpcia neviny bola u neho alfou a omegou. V rámci otázok advokáta žalobcu svedok ozrejmil, čo spôsobilo jeho záujem o osobu žalobcu prijať ho do zamestnania. Boli v tom dva aspekty, jeden že sa na neho obrátil veľmi dobrý známy s prosbou o pomoc možno kamarátovi, a druhý bol ten, že na svojom oddelení mal 20 príslušníkov policajného zboru, mal to tam pol na pol. Polovica z nich boli mladí začínajúci ľudia, ktorí prišli z civilu, videl ich snahu pracovať, a oni prešli jeho výberovým konaním. Druhá časť boli policajti zo zrušených hraničných oddelení, a to boli policajti, ktorí mali svoje návyky, dobré či zlé. Z pozície riaditeľa takejto zložky, kde sa veľa jednalo o korupciu, potreboval svedok človeka, na ktorého sa môže spoľahnúť. V prípade žalobcu, ako uchádzača o zamestnanie, prevýšilo to odporúčanie a prezumpcia neviny. Svedok má osobné skúsenosti s tým, že 90% podobných prípadov príslušníkov bolo vedených do stratena, preto tomu nedával veľkú váhu. O morálnych kvalitách žalobcu bol svedok presvedčený dôvodiac, že vzhľadom na prax sa už vycvičil a spoľahol sa na svoj odhad. Už podľa rozhovoru vie kvalitne odhadnúť človeka z jeho vystupovania, a druhý moment bol ten, že sa zaňho zaručil človek. Ku kvalifikačným a odborným predpokladom žalobcu svedok uviedol, že väčšinu zručností ovládal. To, že bol vodič, bol veľmi dôležitý aspekt. Mal komunikačné zručnosti, vedel reagovať vo vzťahu k cudzím osobám. To boli hlavné momenty, ktoré zavážili s ohľadom na potreby, ktoré mal v personálnej oblasti. Svedok nepoznal oficiálne dôvod, prečo nakoniec nebol žalobca vzatí do pracovného pomeru. Jemu komunikovaným dôvodom bol iba ten, že neprešiel prijímacím konaním. Bola to informácia bez uvedenia dôvodu, že nie je možné pokračovať v prijímacom konaní. V rámci otázok povereného zástupcu žalovaného svedok objasnil, že prvýkrát videl žalobcu na pohovore, potom si jeden - dvakrát telefonovali z pohľadu, ako pokračuje jeho prijímacie konanie. Potom dlho nič, až teraz, svedok už aj zabudol na tento prípad. Na otázku, či v prípade žalobcu, ako uchádzača o zamestnanie, prebehol informačný alebo oficiálny pohovor, svedok uviedol, že pre neho to bol oficiálny pohovor, a informácie, ktoré od žalobcu dostal, boli dostačujúce na priebeh prijímacieho konania. Po jeho odporučení žalobcu na personálne oddelenie, si svedok myslí, že tam prebehol oficiálny pohovor. Určite ho prijali a základné veci prebehli. Svedok nemal spätnú väzbu. Ako dôvod neprijatia žalobcu do zamestnania, nebolo svedkovi uvedené, že jeho neprijatie bolo zdôvodnené trestným stíhaním.

13. Svedok T. L. počas výsluchu na pojednávaní dňa 14.10.2022 uviedol, že žalobca ho oslovil v rokoch 2011-2015, kedy pracoval pre jednu finančnú spoločnosť. Oslovil ho v súvislosti s hľadaním práce. Nakoľko sa už niekoľko rokov poznajú, tak sa stretli a rozprávali, aké by boli možnosti z jeho strany pracovať v tejto finančnej spoločnosti. Svedok oslovil personálne oddelenie, či by bola možnosť zamestnať žalobcu, a potom čakali na reakciu, či ho príjmu alebo nie. Popri tom, ako to prebrali, mu žalobca oznámil, že je začatý nejaký proces (trestné stíhanie žalobcu), ale zatiaľ nie je výsledok. Tak čakali, ako sa vyjadrí svedkov zamestnávateľ. Odpoveď prišla negatívna, z čoho bol svedok prekvapený. Z hľadiska pracovných skúseností žalobcu si svedok myslí, že je to človek, ktorý by nemal problém pracovať u zamestnávateľa svedka v odbore ochrany a obrany. Svedok v tom vidí súvislosť s diskrimináciou vo vzťahu k žalobcovmu trestnému stíhaniu. V rámci otázok advokáta žalobcu, svedok ozrejmil, že jeho zamestnávateľom v rokoch 2011 - 2015 bola T. J. - finančná skupina a on bol na pozícii ochrany osôb a objektov. Žalobca mal byť prijatý na tú istú pozíciu ako svedkov kolega. Náplňou práce žalobcu by bola komplexná ochrana osôb a objektov. Predpoklad je a bol, že z pozície funkcie by mohol byť aj osobný šofér vedenia. Žaloba mal chrániť objekty Penty, vrcholový manažment a ich rodinných príslušníkov. Skúsenosti a životopis dosť posúvali žalobcu na tú pozíciu. Keďže v životopise uviedol predchádzajúce pracovné skúsenosti, bol to predpoklad, že je to človek, ktorý spĺňa predpoklady na pozíciu, na ktorú mal by prijatý. Jeho žiadosť o prijatie bola zamietnutá práve na základe jeho trestného stíhania, ktoré nebolo ukončené. S prihliadnutím na existenciu prezumpcie neviny, mu bola zahataná cesta. V rámci otázok povereného zástupcu žalovaného, svedok uviedol, že so žalobcom sa pozná niekoľko rokov, majú priateľský vzťah, zájdu si na kávu, preberajú rodinné veci. Teraz sa už tak často nestretávajú. Na otázku, či prebehol aj oficiálny pohovor alebo iba neoficiálny, svedok odpovedal, že neprebehol žiadny.

14. Svedok T. V. počas výsluchu na pojednávaní dňa 14.10.2022 uviedol, že žalobcu pozná z čias, keď pracoval vo vojenskej polícii. V tom čase tam bol poverený velením útvaru vojenskej polície do času, kedy nastúpil nový veliteľ útvaru. V deň, keď nastupoval, bol vykonaný zásah policajného zboru v ústave, kde svedok asistoval, a počas tohto zásahu bolo zaistených niekoľko príslušníkov (poznámka súdu: vrátane žalobcu), a potom ako boli prepustení, boli pozbavení výkonu štátnej služby, a začali problémy, čo sa týka pracovnoprávnych záležitostí. Predvedených bolo viacej osôb, asi 12. Následne

potom asi 6 bolo obvinených (poznámka súdu: vrátane žalobcu). Začali sa riešiť personálne záležitosti ohľadom ich ďalšieho pôsobenia. Veliteľ útvaru bol tlačený do toho, aby boli vyhodení. Vyhrotilo sa to v čase, keď im skončilo dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Všetci 6 obvinení namietali, že je to protiprávne, tzn. kroky, ktoré proti nim armáda robí. To sa nakoniec aj preukázalo, kde im museli vrátiť ušlé peniaze. Zo začiatku svedok poukazoval na to, že konajú protiprávne, že musia konať len v zmysle zákona. Vytvorila sa atmosféra tlakom nadriadeného stupňa, kde boli úplne vyčlenení z kolektívu, mimo diania, nepracovali normálne. Takto sa pôsobilo na zbytok kolektívu, kde sa na obvinených príslušníkov, vrátane žalobcu, hľadelo s opovrhnutím. Vyhýbali sa im, báli sa s nimi prehovoriť, aby niekto nemal pocit, že sa s nimi poznajú, majú vzťahy, aby aj oni neboli namočení do tej záležitosti. Celá táto atmosféra sa udržiavala. Sám svedok zažil, keď chodil na brífingy náčelníka štábu a ministra obrany, na ktorých mu bolo, v rámci neformálnych rozhovorov, povedané, ako je možné, že ich tam ešte máme, prečo sme ich nevyhodili, že sa ich nevieme zbaviť s tým, že oni by to už dávno dokázali. Takáto atmosféra sa stále oživovala. Potom aj na úrovni útvaru bola stále táto vec omielaná, a bolo pripomínané, že to sú tí zlodeji. Každý sledoval noviny, televíziu, internet. Hlavne na internetovej stránke aktualne.sk, autor článku Onfer písal nezmysly, prispieval tam a absolútne nezmysly tam uvádzal, ktoré vytvárali nepríjemné prostredie pre obvinených, kým celá záležitosť neskončila. Keď svedok desaťkrát povedal riaditeľovi aj veliteľovi, že konajú protiprávne, tak mu povedal, čo má robiť, riaditeľ mu káže, a riaditeľ hovoril v tom zmysle, že takýchto ľudí sa treba zbaviť. Bola tam atmosféra strachu a odporu zbytku kolektívu voči týmto obvineným. Atmosféra nezastihla len obvinených, ale aj neobvinených. Tí ľudia dopadli tak, že ich, v záujme ozbrojených síl, premiestnili k iným útvarom. Malo to negatívny vplyv na ďalší život, hľadeli tam na nich ako na vyvrheľov. V internetových článkoch vyniesli deň dopredu rozsudok. V tejto atmosfére fungovali celý kolektív niekoľko rokov. Keď boli zbavení obvinenia, stále sa vyvíjal tlak, že musia byť vyhodení z armády. Svedok nemá vedomosť, či niektorí z nich ešte vôbec pracujú. Boli na takých funkciách, kde museli mať skúsenosti, nebolo ich jednoduché nahradiť, nahradili ich zo dňa na deň, nie profesionálmi, iba jeden bol taký, za ktorého by dal svedok ruku do ohňa, ostatní boli amatéri. Odpor nebol len od zbytku kolektívu, toto sa nieslo v celej vojenskej polícii, na každom útvare. Svedka osobne sa to netýkalo, ale cítil, že títo ľudia môžu mať z toho psychické problémy. Čo sa týka žalobcu ako jedného z obvinených a neskôr aj obžalovaných, bol využitý čas, kde mu končila výsluha hodnosti, tak ho prepustili. Ku dňu skončenia výsluhy hodnosti bol prepustený, čo sa bežne nepoužívalo, bežne sa im to predlžovalo na ďalšie roky. Takýto prípad sa u nich predtým nestal. Žalobca sa nemohol odvolávať, lebo to boli zákonné dôvody. Svedok má vedomosť, že u iných porušovanie práv pokračovalo, ale u žalobcu nie, nakoľko on skončil. Po jeho prepustení sa už nestretávali, keďže žalobca býva mimo bydliska svedka. V rámci otázok advokáta žalobcu, svedok uviedol, že mal právomoc personálnu a riadiacu vo vzťahu k žalobcovi z pozície zástupcu veliteľa v čase, keď bol poverený zastupovaním. Vypracovávali návrhy, o ktorých rozhodoval riaditeľ, taký bol systém, v rámci subordinácie bol nadriadený každému vojakovi. Svedok má vedomosť o tom, že žalobca mal záujem pokračovať v službe viackrát, čiže po prepustení zo služobného pomeru sa viackrát domáhal navrátenia. Svedok bol viackrát prítomný na porade s veliteľmi ako nezúčastnená osoba, a vie, o čom sa tam rozprávalo. Žalobca žiadal o znovu prijatie, chcel slúžiť ďalej, nemal záujem skončiť. Nedisponuje však vedomosťou o tom, či to bolo oficiálne. Svedok si nepamätá, že by bol pri prebiehajúcich rokovaniach, vie však, že žalobca žiadal viackrát o pokračovanie v práci. V rámci otázok povereného zástupcu žalovaného, svedok uviedol, že nemá vedomosť o tom, či sa žalobca odvolal voči personálnemu rozkazu, ktorým bol skončený jeho pracovný pomer. V každom prípade by mu to svedok odporučil. Svedok má vedomosť o tom, že po prepustení žalobca žiadal vrátenie so služobného pomeru. Dodal, že všetci sa chceli vrátiť naspäť, avšak nevie konkrétne, či sa chceli vrátiť oficiálnou cestou. Svedok má vedomosť, že v prípade jedného, volal sa T., vydali personálny rozkaz o premiestnenie A. F. H. F. F. ako útvaru, on nesúhlasil, namietal, dal to aj na súd, súd vyhral o neplatnosť personálneho rozkazu, a napriek rozhodnutiu súdu nadriadený silou mocou stále tlačili, že musí splniť rozkaz. Bolo to ako keby spoločenská objednávka. Presadzoval sa úzus, že musia odísť. Svedok len predpokladá, že všetci obvinení namietali personálne rozkazy, prejavili dôvod vrátiť sa. K svedkovi sa však tie námietky nedostali.

15. Svedok Y. H. počas výsluchu na pojednávaní dňa 14.10.2022 objasnil, že v minulosti bol priamym nadriadeným žalobcu. Žalobca bol namočený do jednej kazy, ktorá vlastne kauzou nebola, a teraz sa vedie spor o to, že mohol niečo dosiahnuť a nebolo mu to umožnené. Podľa svedka, je jeho nárok v tejto kauze oprávnený. V rámci otázok advokáta žalobcu, svedok uviedol, že pracovný pomer žalobcu bol nútene ukončený nie jeho vinou. Mal možnosti kariérne postupovať, ale nebolo mu to umožnené, čo mu, podľa svedka, malo byť umožnené. Svedok má vedomosť, že si žalobca začal robiť počas služby vysokú školu, mohol skočiť na dôstojníckej funkcii, mohol byť činným v radiacich prvkoch. Perspektíva mu bola

znemožnená. Nútené skončenie služobného pomeru žalobcu vysvetlil tým, že je známe, že bol trestné stíhaný, a práve tam sa preukázala byrokracia armády, kedy aj napriek tomu, že nebola preukázaná jeho vina, boli tlaky na jeho prepustenie a vyhodenie z armády. Nevedomosť o tom, či sa žalobca domáhal obnovenie služobného pomeru, odôvodnil svedok tým, že v roku 2007 pôsobil na veliteľstve v M., a nemal preto vedomosť, ako postupoval útvar Bratislava. Predpokladá, že tak ako všetci, aj žalobca si uplatňoval nárok. A keďže neboli odsúdení, prezumpcia neviny mala byť uplatnená, a mali byť vzatí späť. Nepozná presný spôsob skončenia pracovného pomeru žalobcu, ale ľudovo povedané, má za to, že mu odstrihli krídla. Nazeranie na žalobcu po tom, ako kauza skončila, ozrejmil tak, že z tých naj zamestnancov, ktorí plnili špeciálne úlohy, sa zo žalobcu stala persona non grata, inak povedané "takých tu nechceme". Prejavovalo sa to na pracovisku tak, že zo strany nadriadených ťažko identifikovať jednotlivcov, boli tu tlaky vyhodiť. V rámci otázok povereného zástupcu žalovaného, svedok uviedol, že v čase, keď sa udiala kauza, on bol v M.. Už nebol priamo na pracovisku, bol žalobcovi nadriadeným, túto oblasť mal na starosť ako jeden z odborníkov. Na výzvu vyjadriť sa k zákonnosti prepustenia žalobcu, svedok odpovedal, že nemá právnické vzdelanie, a prezumpcia neviny je, že keď mu niečo nevedia dokázať, je nevinný. Svedok nemá vedomosť, či sa žalobca uchádzal o pokračovanie v služobnom pomere. S určitosťou tvrdil, že žalobca sa odvolal proti personálnemu rozkazu dôvodiac, že boli aj na výsluchoch, nič sa nedokázalo.

16. Advokát žalobcu vo výpovedi na pojednávaní konanom dňa 14.10.2022 vyslovil presvedčenie, že sú naplnené predpoklady náhrady nemajetkovej ujmy, nepostačuje konštatovanie porušenia práva, a je na mieste poskytnutie finančnej satisfakcie v navrhovanej výške, sú riadne preukázané všetky predpoklady pre jej priznanie v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Vyjadrenie žalobcu a svedecké výpovede jasne odpovedajú na kritéria, ktoré sú v zákone stanovené. Je jednoznačne preukázané, že bolo vznesené obvinenie, šlo o bezúhonného človeka, nemal žiaden konflikt na pracovisku, vzdelával sa a bol opakovane odmeňovaný. Závažnosť vzniknutej ujmy rovnako potvrdzujú svedecké výpovede, je dostatok skutočností uvedených vo výpovediach. Odsúdili človeka, ktorý svoj život obetoval kariére vojaka. To, že nebolo možné sa zamestnať v tom, čo študoval, je zrejmé, že žalobca obetoval život službe v armáde. Spoločenské uplatnenie bolo prakticky nulové. Zo Služobného posudku žalobcu pri prepustení zo služobného pomeru zo dňa 30.06.2008 a zo Služobného hodnotenia mužstva a poddôstojníkov bez priamych podriadených za roky 2006, 2007, 2008, je zrejmé, že žalobca si pravidelne zvyšoval svoju odbornú kvalifikáciu s akcentom na záver hodnotenia. Zo Záznamu o odmenách a trestoch žalobcu je zrejmé, že od roku 2004 mu bolo udelených 13 peňažných odmien alebo písomných pochvál. Netrval na návrhoch na doplnenie dokazovania výsluchmi neprítomných svedkov Q. W. a R. I. za účelom preukázania vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy žalobcu. Na výpoveď povereného zástupcu žalovaného na tomto pojednávaní reagoval advokát žalobcu tým, že predmetom tohto sporu je náhrada nemajetkovej ujmy a nič iné. Skutočnosť, že základ toho nároku existuje, konštatoval odvolací súd vo svojom rozsudku. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca nepreukázal, že sa snažil zamestnať, označil až za nihilistické, pretože svedkovia preukázali opak. Svedok A. potvrdil, že so žalobcom vykonal pohovor, ale formálne sa musel žalobca dostaviť na personálne oddelenie. Svedok L. rovnako bol prvou kontaktnou osobou, ktorá prijímala žalobcu do zamestnania. Svedok V. potvrdil, že sa zo žalobcu po vznesení obvinenia, po zadržaní, stala osoba non grata s vyjadrením, že sa ani nemusí pokúšať zamestnať v rezorte obrany. Tvrdenie povereného zástupcu žalovaného, že žalovaný sa nepodieľal na medializácii, nemá, podľa advokáta žalobcu, žiadnu relevanciu pre toto konanie, lebo médiá informujú, a pokiaľ informovali pravdivo a spôsobom, ktorý nezasahoval do osobnostných práv žalobcu, v tomto prípade by nebolo prečo, ani koho, žalovať. Za bezvýznamné preto označil tvrdenie povereného zástupcu žalovaného o tom, že žalobca nepodal žalobu na ochranu osobnosti voči médiám. Žiadal, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi na náhradu v primeranom rozsahu.

17. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 14.10.2022 zotrval na doterajších písomných podaniach aj ústnych prednesoch na pojednávaniach. Zopakoval, že pokiaľ žalobca opiera svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy o medializáciu, tak žalovaný nemá s tým nič spoločné, čo potvrdil aj svedok. Pokiaľ sa týka personálneho rozkazu, ktorým bol žalobca prepustený, poukázal na to, že z odôvodnenia vyplýva, že služobný pomer skončil uplynutím dohodnutej doby na zotrvanie v dočasnej štátnej službe, to znamená že kauzálny nexus, teda príčinná súvislosť medzi vznesením obvinenia a personálnym rozkazom po prepustení žalobcu nebola preukázaná, tzn. prepustenie priamo nesúviselo s vedením trestného stíhania. Ak žalobca považoval personálny rozkaz za nezákonné rozhodnutie, mal sa domáhať jeho zrušenia v rámci správneho súdnictva. Z uvedeného mal žalovaný za preukázané, že prepustenie žalobcu z pomeru nesúviselo s trestným stíhaním. K uplatneniu sa

žalobcu v pracovnom pomere, poukázal žalovaný na to, že svedkovia neuvádzali, že by sa žalobca oficiálnou cestou snažil zamestnať u konkrétneho zamestnávateľa, iba cez svojich známych sa domáhal informatívnych pohovorov, z ktorých nie je záznam ani dôkaz, a uvedené ,,zamietnutia žiadostí", resp. dôvody, sa zakladajú iba na hypotetických domnienkach, ktoré nie sú potvrdené. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval žalobu naďalej za nedôvodnú a v prípade úspechu si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania.

18. Podľa 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov / účinný od 01.07.2016/ (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti (konanie v predmetnej veci začalo dňa 24.11.2015 podaním žaloby na Okresnom súde Bratislava I).

19. Podľa 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

20. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

21. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 209/1992 Zb. vo forme oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR (ďalej len Dohovor) každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

22. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia - Uznesenia vydaného vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/ BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase"), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím.

23. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

24. Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

25. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

26. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

27. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre

nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

28. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

29. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

30. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

31. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

34. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

35. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného zákona (zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi, ktorý bol zrušený zákonom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01.01.2018).

36. Podľa § 5 ods. 1 veta druhá a veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia - Uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie (ďalej len "zákon č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase"), ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

37. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

38. Podľa § 213 ods. 3 (Sprenevera) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia - Uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie (ďalej len "Trestný zákon v znení účinnom v rozhodnom čase"), odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

39. Podľa § 411 ods. 3 písm. a), písm. b) (Porušovanie služobných povinností) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase, odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchateľ potrestá, ak a) zadováži činom uvedeným v odseku 2 sebe alebo inému značný prospech, alebo b) spôsobí úmyselne spáchaným činom uvedeným v odseku 1 alebo 2 zníženie bojaschopnosti, značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

40. Podľa § 186 ods. 1 CSP, skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

41. Súd konštatuje, že v posudzovanej veci nebolo medzi stranami sporné, že:
- Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ako obvinenému pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona (č. l. 11 - 12);
- žalobca podal proti Uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007, v zákonnej lehote sťažnosť prostredníctvom svojho obhajcu (č. l. 13 - 14);
- Uznesením prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava sp. zn. I. XXX/XX zo dňa 05.02.2008 bolo rozhodnuté o zamietnutí žalobcovej sťažnosti ako nedôvodnej (č. l. 15);
- na žalobcu bola podaná prokurátorom vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava Obžaloba sp. zn. OPv 385/07 zo dňa 15.01.2009 (č. l. 16 - 35);
- Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 7Tv/1/2010-11 950 zo dňa 24.04.2013 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný (č. l. 9 - 10);
- Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Tov/2/2014-11 999 zo dňa 13.05.2014 bolo zamietnuté odvolanie prokurátora proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 7Tv/1/2010-11 950 zo dňa 24.04.2013, pretože nie je dôvodné (č. l. 5 - 8);
- Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 9. októbra 2007 bol žalobca podľa § 65 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 253/2007 Z. z. (ďalej len "zákon") dočasne pozbavený výkonu štátnej služby 10.10.2007 s odôvodnením, že je dôvodne podozrivý, že závažným spôsobom porušil základnú služobnú povinnosť ustanovenú v § 119 ods. 1 písm. g) zákona tým, že pri výkone štátnej služby nedodržal ustanovenia Etického kódexu profesionálneho vojaka. Svojim konaním porušil najmä ustanovenia čl. 5 ods. 7 Etického kódexu - Štandardy správania a konania pri výkone funkcie, ktoré profesionálnemu vojakovi nariaďuje udržiavať majetok štátu v riadnom stave a chrániť ho pred zničením, poškodením, stratou, zneužitím alebo zmenšením a zverené prostriedky využívať čo najefektívnejšie v súlade s účelom, na ktorý boli určené a nezneužívať ich na osobný prospech. Žalobca sa stal dôvode podozrivým, že svojím konaním závažným spôsobom porušil aj základnú povinnosť ustanovenú v § 119 ods. 1 písm. i) zákona tým, že narušil vážnosť ozbrojených síl a ohrozil dôveru v ozbrojené sily tým, že na základe medializácie preventívno-bezpečnostnej akcie Úradu boja proti organizovanej kriminalite 1. októbra 2007, s cieľom zadokumentovať protiprávne konanie, sa začalo trestné stíhanie vo veci sprenevery a porušenia služobných povinností a zneužitia služobného vozidla, pričom ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozuje priebeh objasňovania jeho konania. Uvedené personálne opatrenie sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov (č. l. 38);
- Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície číslo XX z 8. januára 2008 bolo žalobcovi podľa § 65 ods. 9 zákona ukončené dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby 09.01.2008 s odôvodnením,

že na žalobcu bolo vznesené obvinenie v zmysle § 206 Trestného poriadku pre zločiny sprenevery a porušovanie služobných povinností v spolupáchateľstve vyšetrovateľom Policajného zboru, Oddelenia vyšetrovania, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, Prezídia Policajného zboru, Ministerstva vnútra SR ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 27.11.2007. Uvedené personálne opatrenie sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov (č. l. 39);
- Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície číslo XX z 8. januára 2008 bol žalobca podľa § 65 ods. 1 písm. b) zákona dočasne pozbavený výkonu štátnej služby 10.01.2008 s odôvodnením, že na žalobcu bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania vyšetrovateľom Policajného zboru, Oddelenia vyšetrovania, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, Prezídia Policajného zboru, Ministerstva vnútra SR ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 27.11.2007. Žalobca je v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinený pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Uvedené personálne opatrenie sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov (č. l. 40);
- Návrh na prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru zo dňa 15.04.2008 je odôvodnený tým, že na základe uplynutia dohodnutej doby na zotrvanie v dočasnej štátnej službe žalobcu odporúčam menovaného dňom 30.06.2008 prepustiť zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k) zákona. Na základe uvedeného zároveň odporúčam dňom 30.06.2008 v zmysle § 65 ods. 9 skončiť dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby menovaného (č. l. 246 - 247);
- Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 18. apríla 2008 bolo žalobcovi podľa § 65 ods. 9 zákona ukončené dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby 29.06.2008 s odôvodnením, že žalovanému sa ukončuje dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby, ktoré bolo realizované PR R U. Č.. XX zo dňa 08.01.2008. Prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 1 písm. k) zákona sa vykonáva po uplynutí dohodnutej doby na zotrvanie v dočasnej štátnej službe. Uvedené personálne opatrenie sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov (č. l. 41);
- Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 18. apríla 2008 bol žalobca podľa § 70 ods. 1 písm. k) a § 72 ods. 1 písm. b) zákona prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorého služobný pomer skončí 30.06.2008 s odôvodnením, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka sa realizuje, nakoľko žalobcovi uplynie dohodnutá doba na zotrvanie v dočasnej štátnej službe dňom 30.06.2008 a riaditeľ Vojenskej polície Ministerstva obrany nesúhlasí so zmenou trvania dočasnej štátnej služby podľa § 21 ods. 10 písm. a) zákona. Uvedené personálne opatrenie sa vykonáva po dôkladnom preskúmaní všetkých okolností a podkladov (č. l. 42);
- v Služobnom posudku žalobcu pri prepustení zo služobného pomeru zo dňa 30.06.2008 je zhodnotený priebeh profesionálnej služby žalobcu nasledovne: Počas zaradenia v zastávaných funkciách u ozbrojených síl SR, podľa hodnotení vtedajších nadriadených, si zadané úlohy plnil svedomito. Pri zastávaní posledných funkcií bol často vystavovaný nadmernému psychickému a fyzickému zaťaženiu, ktoré vzhľadom na jeho psychické vlastnosti zvládal bez problémov. Úlohou jeho posledného funkčného zaradenia bolo plnenie úloh prepravy a ochrany určených osôb stanovených ministrom obrany SR. Svoje povinnosti si s touto úlohou plnil svedomito a hlavne s ohľadom na bezpečnosť prepravovaných osôb, čoho výsledkom je, že pri plnení táchto úloh nemal žiadnu zavinenú, ale ani nezavinenú dopravnú nehodu. To svedčí o jeho vysokej profesionálnej zručnosti vo vedení automobilovej techniky. So svojimi nadriadenými mal profesionálne dobrý vzťah. V skupine sa prejavoval ako nekonfliktný, stabilizačný a kolektív zjednocujúci člen kolektívu s rýchlym prispôsobovaním sa zmenám. Od 10.10.2007 do 29.06.2008 bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby (č. l. 242 - 243);
- v Zázname o odmenách a trestoch má žalobca zaznamenané 3 odmeny, 2 písomné pochvaly a 8 peňažných darov. Nemá v ňom zaznamenané žiadny tresty (č. l. 244 - 245);
- Služobné hodnotenie mužstva a poddôstojníkov bez priamych podriadených za roky 2006, 2007, 2008 obsahuje slovné zhodnotenie "dobré výsledky" (č. l. 248 - 254);
- žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky Návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobnej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym postupom štátneho orgánu zo dňa 19.02.2015, v ktorom si uplatnil, okrem iného, aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur (č. l. 43 - 44);
- žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobnej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym postupom štátneho orgánu zo dňa 19.02.2015, v ktorom si uplatnil, okrem iného, aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur (č. l. 45 - 46);

- Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky postúpilo žiadosť žalobcu o predbežné prejedanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky Listom zo dňa 04.03.2015 nazvaným "Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - postúpenie žiadosti" dôvodiac, že zastáva názor, že nie je príslušným orgánom na prerokovanie žiadosti žalobcu o náhradu škody, a v súlade s ustanoveniami § 4 ods. 3 a § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. postupuje jeho žiadosť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, a túto skutočnosť dalo na vedomie právnemu zástupcovi žalobcu (č. l. 47);
- Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postúpila žalobcovu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky Listom zo dňa 02.03.2015 nazvaným "Y. I. - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody" dôvodiac, že v súlade s ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. mu žiadosť žalobcu zasiela ako orgánu príslušnému na konanie, a túto skutočnosť dala na vedomie právnemu zástupcovi žalobcu (č. l. 52);
- Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky postúpilo žalobcovu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody späť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky Listom zo dňa 20.03.2015 nazvaným "Postúpenie žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z." dôvodiac, že s ohľadom na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že nespadá do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a túto skutočnosť dala na vedomie právnemu zástupcovi žalobcu (č. l. 48);
- Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila právnemu zástupcovi žalobcu a dala na vedomie Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky Listom zo dňa 27.03.2015 nazvaným "Y. I. - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - postúpenie", že zotrváva na pôvodom právnom závere, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je orgánom, ktorý by mal v danej veci konať (č. l. 54);
- Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámilo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky a dalo na vedomie právnemu zástupcovi žalobcu Listom zo dňa 27.04.2015 nazvaným "Vrátenie postúpenej žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.", že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nie je žiadosťou, ktorá môže byť prerokovaná ministerstvom (č. l. 49 - 51);
- Generálna prokuratúra Slovenskej republiky opätovne postúpila žalobcovu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na ďalšie konanie Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky Listom zo dňa 12.05.2015 nazvaným "Y. I. - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody", a túto skutočnosť dala na vedomie právnemu zástupcovi žalobcu (č. l. 55);
- vyššie opísaným neustálym postupovaním žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, neuspokojil príslušný orgán nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti (žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.02.2015 prijalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dňa 27.02.2015 /č. l. 47/ a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky dňa 26.02.2015 /č. l. 52/, pričom neupokojili nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, t. j. do 26.08.2015, resp. do 27.08.2015). Poškodený (žalobca) sa teda mohol odo dňa 27.08.2015, resp. 28.08.2015, domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde v zmysle citovaného ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, čo aj učinil podaním predmetnej žaloby na Okresný súd Bratislava I dňa 24.11.2015.

42. Sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu zostalo to, či žalobcom označeným nezákonným rozhodnutím (Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie) bola žalobcovi spôsobená škoda zakladajúca nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom žalobca tvrdí, že bola, a žalovaný namieta, že nie je preukázaná nemajetková ujma vo výške 5.000,- eur a ani príčinná súvislosť medzi žalobcom označeným nezákonným rozhodnutím a vznikom tejto nemajetkovej ujmy.

43. Súd sa v rámci dokazovania zameral len na sporné skutkové tvrdenia strán sporu.

44. Súd dôkladne preskúmal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi.

45. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú (i) existencia nezákonného rozhodnutia alebo nezákonného úradného postupu, (ii) vznik škody a (iii) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nezákonným úradným postupom orgánu verejnej moci a vznikom škody.

46. V materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, ako aj uznesenie, ktorým bol obvinený vzatý do väzby, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

47. Doterajšia spornosť ohľadom splnenia predpokladu existencie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ako aj doterajšia spornosť ohľadom existencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy, boli pre súd prvej inštancie odstránené záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/226/2019-199 zo dňa 30.06.2020, právoplatnom dňa 15.10.2020, podľa ktorého je splnený predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci (uznesenie vydané vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie), ktoré treba v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít (citovaných v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu) považovať za zrušené ako nezákonné (viď body 10. a 17. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), a žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný (viď body 15. a 17. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

48. Keďže predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, ktoré zakladá splnenie jedného z predpokladov pre zodpovednosť žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je v predmetnej veci naplnený, zostáva posúdiť, či sú v prípade nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy splnené aj ďalšie predpoklady ich vzniku, t. j. vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vznikom škody.

49. V posudzovanej veci bolo trestné stíhanie žalobcu od 22.11.2007 (deň vydania Uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie) do 13.05.2014 (právoplatnosť Uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Tov/2/2014-11 999 zo dňa 13.05.2014, ktorým bolo zamietnuté odvolanie prokurátora proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 7Tv/1/2010-11 950 zo dňa 24.04.2013, pre jeho nedôvodnosť) na základe Uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-59/BOK-B-2007 zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, príčinou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu.

50. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, bola žalobcovi spôsobená škoda, za ktorú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase zodpovedá žalovaný, pretože nebyť tohto uznesenia o začatí trestného stíhania, nebol by žalobca trestne stíhaný od 22.11.2007 do 13.05.2014 (vyše 6 rokov a 5 mesiacov, resp. takmer 6 rokov a 6 mesiacov), a škoda by žalobcovi nevznikla (príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vznikom škody).

51. Keďže v zmysle citovaného ustanovenia § 6 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo podľa odseku 1 (právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím) možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov, súd konštatuje splnenie tejto podmienky, nakoľko

žalobca podal proti Uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, v zákonnej lehote sťažnosť prostredníctvom svojho obhajcu (č. l. 13 - 14), ktorá bola zamietnutá ako nedôvodná Uznesením prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava sp. zn. I. XXX/XX zo dňa 05.02.2008 (č. l. 15). Tieto skutočnosti ani neboli medzi stranami sporné.

52. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000,- eur, súd zdôrazňuje, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značný zásah do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd, a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy. Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, musí zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohateniu.

53. Aplikáciou citovaného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase na daný spor, dospel súd k názoru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím. Závažnosť následkov vznesenia obvinenia, resp. trestného stíhania (voči ktorému sa žalobca aktívne od začiatku bránil pokladajúc ho za nezákonné a nedôvodné), ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote, v pracovnom živote a v spoločenskom uplatnení, nie je možné už konvalidovať.

54. Súd konštatuje, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania, t. j. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania, ČVS: T.-XX/BOK-F.-XXXX zo dňa 22.11.2007, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie.

55. Žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000,- eur je primeraná v porovnaní napr. s nárokmi osôb poškodených násilnými trestnými činmi v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase. Z citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase vyplýva, že ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Z citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase vyplýva, že ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Pritom citované ustanovenie § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase explicitne stanovuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo od 22.11.2007 do 13.05.2014 (vyše 6 rokov a 5 mesiacov, resp. takmer 6 rokov a 6 mesiacov). Minimálna mzda za roky 2007 a 2008 predstavovala 269,- eur. Minimálna mzda za rok 2009 činila 296,- eur. Minimálna mzda za rok 2010 bola vo výške 308,- eur. Minimálna mzda za rok 2011 predstavovala 317,- eur. Minimálna mzda za rok 2012 činila 327,- eur. Minimálna mzda za rok 2013 bola 338,- eur. Minimálna mzda za rok 2014 činila 352,- eur. Ak sa vezme za základ najvyššia minimálna mzda počas nezákonného trestného stíhania žalobcu, tzn. minimálna mzda za rok 2014 vo výške 352,- eur, znamená to, že v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na zaplatenie sumy 17.600,- eur (352,- eur x 50) /§ 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase/, a v prípade ujmy na zdraví znásilneným alebo sexuálnym násilím, má poškodený nárok na zaplatenie sumy 3.520,- eur (352,- eur x 10) /§ 5 ods. 1 veta štvrtá zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase/.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, je v prejednávanej veci žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur primeraná, a priznaním tejto sumy súd neporuší ústavnú zásadu primeranosti, resp. ekvivalencie. Nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi priznaná z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vyššia suma, ako poškodenému v prípade, ak mu bola trestným činom spôsobená smrť. Nie je tiež možné akceptovať, aby výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, spôsobenej nezákonným rozhodnutím, prevyšovala výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorá sa priznáva poškodeným v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. Súd musí mať na zreteli, že účelom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je obohatenie sa poškodeného o premrštené finančné čiastky, ale je ním primerané vyváženie konkrétnej a preukázanej nemajetkovej ujmy. Finančná kompenzácia má zmierniť spôsobenú nemajetkovú ujmu, avšak nie je možné priznávať neprimerane vysoké sumy, priznanie ktorých by mohlo bagatelizovať odškodňovanie zásahov do iných základných práv, ako sú napr. ujma na živote alebo ujma na zdraví. Uvedená argumentácia je podporená aj rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý je poslednou inštanciou, na ktorú je možné sa obrátiť po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov, a ktorý napríklad v prípade O. priznal sťažovateľovi odškodnenie v sume 8.000,- eur za väzbu v trvaní 6 mesiacov, pričom však bol sťažovateľ vo väzbe bez toho, aby existovalo rozhodnutie o predĺžení lehoty jeho väzby. V danom spore žalobca žiada náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur za neväzobné trestné stíhanie v trvaní vyše 6 rokov a 5 mesiacov, resp. takmer 6 rokov a 6 mesiacov (od 22.11.2007 do 13.05.2014). Súd dodáva, že zákonom č. 412/2012 Z. z. bol s účinnosťou od 01.01.2013 novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z. Ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení uvedenej novely, má toto znenie: "Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady, poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu." Podľa poznámky 8a k tomuto ustanoveniu týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. I keď prejednávanú vec treba po právnej stránke posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v rozhodnom čase, neznamená to, že by výšku náhrady nemajetkovej ujmy nebolo možné stanoviť aj s prihliadnutím na výšku odškodnenia v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/485/2013-289 zo dňa 30.09.2015). Riadiac sa zásadou, že výška primeraného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať v inej skutkovo a právne porovnateľnej veci, vychádzal súd pri zvažovaní primeranosti výšky peňažnej náhrady aj v Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016, v zmysle záverov ktorého nemožno považovať za neprimerané odškodnenie trestného stíhania sumou 620,- eur za mesiac trestného stíhania vo veci, v ktorej boli preukázané v súvislosti s trestným stíhaním negatívne následky v rodinnom živote poškodeného (rozpad rodiny a manželstva), v jeho zdravotnom stave (srdcový kolaps a práceneschopnosť) a v sťaženom pracovnom uplatnení (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 754/2016-42). V inej veci (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 568/2017-42) sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril, že náhrada vo výške 5.000,- eur za nedôvodné trestné stíhanie v trvaní 7 rokov sa javí celkom neprimeraná a nedostatočná, a že ani prípadná kriminálna minulosť obvineného neznamená, že by nedôvodné trestné stíhanie nebolo závažným zásahom do jeho osobnostných práv.

56. Súd pri stanovaní sumy nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur zohľadnil, okrem skutočností uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia rozsudku, aj skutočnosť, že žalobca dovtedy (do začatia trestného stíhania) nikdy trestne stíhaný nebol, bol dovtedy bezúhonný. Súd bral zreteľ aj na dĺžku trestného stíhania od 22.11.2007 do 13.05.2014 (vyše 6 rokov a 5 mesiacov, resp. takmer 6 rokov a 6 mesiacov), ktorú vyhodnotil ako neprimerane dlhú, počas ktorej žalobca žil v právnej neistote ohľadne výsledku jeho trestného stíhania, či bude alebo nebude odsúdený za zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona, za ktoré mu hrozil trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až 10 rokov (v prípade trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase). Súd bral zreteľ však aj na to, že žalobca nebol stíhaný väzobne. Súd takisto zvážil, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutou v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca, zistiac že mohla. Hoci citované ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009 nebolo v platnosti ani účinnosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadal na kritériá pre jej priznanie uvedené v citovanom ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2009, tzn. najmä na osobu žalobcu ako poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; na závažnosť následkov, ktoré vznikli

žalobcovi v súkromnom živote; a na závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení; ktoré skutočnosti mal súd za preukázané zo žaloby (na obsah ktorej súd v podrobnostiach odkazuje), z listinných dôkazov predložených žalobcom (uvedených v bode 41. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje), z výsluchu žalobcu ako strany sporu (bod 11. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktorý súd v podrobnostiach odkazuje), z výsluchu svedkov R. A., T. L., T. V. E. Y. H. (body 12., 13., 14., 15. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje), z výpovede advokáta žalobcu na pojednávaniach (body 9., 16. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje). Súd dokazovaním zistil, že následky, ktoré vznikli žalobcovi v osobnom, rodinnom, pracovnom a spoločenskom živote sú závažného charakteru (značné). Čo sa týka osobného a rodinného života, žalobca počas výkonu štátnej služby, a aj dones, býva so svojimi rodičmi v Piešťanoch, kde vyrastal od detstva. Celé jeho okolie, aj celý okruh rodinných príslušníkov a známych, vedel o tom, že žalobca je profesionálnym vojakom (vojenský policajt) vykonávajúcim dôležitú úlohu vodiča - ochrancu pre štátneho tajomníka Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Počas jeho trestného stíhania a medializáciou prípadu sa začal pri akomkoľvek stretnutí žalobcu, jeho rodičov a rodinných príslušníkov okruh nepríjemných otázok, debát a záverov na vždy tú istú tému, čo sa stalo na Ústave vojenskej polície Bratislava s tým, že či aj žalobca "kšeftoval" alebo "kradol" pohonné hmoty. Výsledkom toho bolo, že žalobca sa prestal stýkať s akýmikoľvek osobami zo svojho osobného a rodinného prostredia v snahe vyhnúť sa akejkoľvek komunikácii na uvedenú tému. Počas trestného stíhania, resp. pozbavenia výkonu štátnej služby minimálne opúšťal byt v mieste svojho trvalého bydliska. Vo veľmi výraznej miere sa zmenilo aj správanie spoluobčanov a známych v mieste jeho trvalého bydliska voči nemu. Mnohí, sledujúc tlač a printové médiá, sa mu začali postupom času vyhýbať, pri prechode okolo nich naňho niektorí ukazovali prstom a pošepkávali si niečo v tom zmysle: "To je ten, čo kradol u vojakov tú naftu." Stávalo sa, že do schránky mu chodili nepodpísané listy, hádzali tam ľudia listy, že kúpim naftu, nepredáte, alebo koľko sa nabalil z ich daní. Túto nepríjemnú situáciu sa snažil žalobca vstrebať, hoci to nebolo ľahké. Najväčšou radnou a potupou pre neho bolo, keď sa na nezáujem a odvrhnutie začali sťažovať jeho rodičia, na ktorých sa celá situácia preniesla, a ľudia sa začali rovnako, ako k nemu, správať aj k jeho rodičom. Tento prejav nevôle a odstrčenia znášala veľmi ťažko najmä žalobcova matka. Mal vážne obavy, aby to jeho matka v zdraví prežila. Trvalo dlho, kým ju dokázal presvedčiť, že sa to dobre skončí, takže našťastie to potom ustála, ale dlho to trvalo. Keďže hlavné pojednávania pred súdom prvého stupňa sa konali vždy za stálej prítomnosti elektronických médií, ktoré následne vo svojich spravodajstvách uverejňovali aj obrazové záznamy, na ktorých sa nachádzal aj žalobca (hoci nenamieta ich protiprávnosť), spôsobilo to, že väčšia časť rodinných príslušníkov, susedov a známych sa po viac ako troch rokoch od začatia trestného stíhania začala opäť zaujímať o túto kauzu, čím opätovne pre žalobcu a jeho rodičov vzniklo viacero spoločensky nepríjemných situácií. V spoločenskom živote sa od neho odvrátili priatelia, stránili sa jeho spoločnosti, keďže sa o kauze dozvedeli nielen z tzv. bulvárnych médií, ale aj z mienkotvorných printových a elektronických médií (článok uverejnený dňa 05.10.2007 na spravodajskom portály hnonline.sk: http://hn.online.sk/slovensko-119/vojenski-policajti-pretacali-tachometre-255624, tlačené články uverejnené na rôznych verejne prístupných miestach a portáloch dňa 09.01.2008, 10.11.2008, 27.07.2009, 29.09.2009, 27.01.2010, 16.09.2011 a 24.04.2013, odvysielaná reportáž z 09.01.2013 http://www.noviny.sk/c/krimi/kšefty-s-naftou-v-armade-vojenski-policajti-vinu-odmietaju, odvysielaná reportáž z 24.04.2013 http://www.noviny.sk/c/krimi/prva-sprava-ziadne-pretacanie-kilometrov-v-armade-nebolo). Keď niekam prišiel a boli tam nejakí známi ľudia, všetci sa vypytovali čo sa stalo, a ako sa to stalo. Musel to vysvetľovať a vyviňovať sa, takže postupom času radšej obmedzil vychádzanie medzi ľudí a do spoločnosti, väčšinu času trávil doma, aby nemusel o tom rozprávať. Prestal chodiť do akejkoľvek spoločnosti, za kultúrou a zábavou. V pracovnom živote boli následky trestného stíhania najzávažnejšie, znemožnili mu kariérny rast, kolegovia sa stránili jeho spoločnosti. Začatie trestného stíhania a mediálna odozva spôsobili, že pri návštevách pôvodného pracoviska počas dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby mu začali bývalí kolegovia a pracovníci Ministerstva obrany Slovenskej republiky výrazne vyhýbať a prestali s ním komunikovať z obavy, aby neboli s ním, ako osobou páchajúcou trestnú činnosť, spájaní. Mal veľký problém nájsť si prácu v mieste jeho bydliska, čo sa mu ani nepodarilo. K obzvlášť závažnému zásahu do profesionálneho života žalobcu, ako profesionálneho vojaka, bola skutočnosť, že na základe trestného stíhania žalobcu, zamietnutia sťažnosti proti uzneseniu o začatí trestného stíhania, sa Ministerstvo obrany Slovenskej republiky rozhodlo nepredĺžiť žalobcovi služobný pomer a ukončiť s ním služobný pomer bez akýchkoľvek náhrad a nárokov, čo žalobca preukázal listinným dôkazom - Odpoveďou Ministerstva obrany Slovenskej republiky zo dňa 21.11.2014 na žiadosť žalobcu o doplatenie finančných náležitostí zo dňa 09.06.2014 (č. l. 56 - 57). Táto situácia žalobcu výrazne ranila a upadol do depresií. Vtedy platilo pravidlo, že po odslúžení 15 rokov v služobnom pomere, mal príslušník nárok na výsluhový

dôchodok. Jemu vtedy chýbali 2 roky a pár mesiacov do nároku na výsluhový dôchodok, takže logicky sa chcel zamestnať niekde inde v ozbrojenom zbore. Skúšal mýtnu políciu, policajný zbor, zbor väzenskej a justičnej stráže, hasičský zbor. Všade prišiel, prebehol personálny pohovor, na začiatku všetci hovorili áno, že spĺňa kvalifikačné predpoklady, a majú záujem, aby nastúpil. A potom, v rámci korektného prístupu, keď povedal, že beží trestné stíhanie, vtedy všetci odmietli, že by mohol nastúpiť do ozbrojenej zložky. Takže mu neostávalo nič iné, len hľadať nejakú inú prácu, aká sa naskytne. Pracoval potom roky ako vodič kamiónu a autobusu. Vzhľadom na medializovanie jeho osoby v tejto kauze si nemohol nájsť zamestnanie aj napriek tomu, že sa o to pokúšal aj v inom kraji. Vždy pri žiadosti o zamestnanie mu bola položená otázka, kde bol zamestnaný v minulosti a čo bol dôvod ukončenia predchádzajúceho pracovného pomeru. Žalobca pri odpovedi nikdy neuniesol bremeno klamstva a po poskytnutí pravdivých informácií budúcemu možnému zamestnávateľovi s ním bola okamžite ukončená debata na tému možného zamestnania. V roku 2006 začal študovať na vysokej škole s tým, že by mohol postúpiť na dôstojnícke miesto. Táto kauza mu to všetko zrušila a problém bol, že v tom období, ako boli postavení mimo službu, mu skončil kontrakt podpísaný s armádou. Do tej doby dvakrát predlžoval kontrakt, bola to formalita. Teraz nepredĺžili kontrakt. Skúšal sa odvolať, robil všetko preto, aby mohol pokračovať ďalej v služobnom pomere, a nebolo mu to umožnené. Tvrdenia žalobcu o závažnosti následkov, ktoré vznikli žalobcovi v pracovnom živote potvrdil a ozrejmil aj svedok Peter Košťál, ktorý počas výsluchu uviedol, že sa po začatí trestného stíhania žalobcu a iných obvinených príslušníkov, vytvorila na pracovisku atmosféra tlakom nadriadeného stupňa, kde boli úplne vyčlenení z kolektívu, mimo diania, nepracovali normálne. Takto sa pôsobilo na zbytok kolektívu, kde sa na obvinených príslušníkov, vrátane žalobcu, hľadelo s opovrhnutím. Vyhýbali sa im, báli sa s nimi prehovoriť, aby niekto nemal pocit, že sa s nimi poznajú, majú vzťahy, aby aj oni neboli namočení do tej záležitosti. Celá táto atmosféra sa udržiavala. Sám svedok zažil, keď chodil na brífingy náčelníka štábu a ministra obrany, na ktorých mu bolo, v rámci neformálnych rozhovorov, povedané, ako je možné, že ich tam ešte máme, prečo sme ich nevyhodili, že sa ich nevieme zbaviť s tým, že oni by to už dávno dokázali. Takáto atmosféra sa stále oživovala. Potom aj na úrovni útvaru bola stále táto vec omielaná, a bolo pripomínané, že to sú tí zlodeji. Keď svedok desaťkrát povedal riaditeľovi aj veliteľovi, že konajú protiprávne, tak mu povedal, čo má robiť, riaditeľ mu káže, a riaditeľ hovoril v tom zmysle, že takýchto ľudí sa treba zbaviť. Bola tam atmosféra strachu a odporu zbytku kolektívu voči týmto obvineným. Atmosféra nezastihla len obvinených, ale aj neobvinených. Tí ľudia dopadli tak, že ich, v záujme ozbrojených síl, premiestnili k iným útvarom. Malo to negatívny vplyv na ďalší život, hľadeli tam na nich ako na vyvrheľov. V tejto atmosfére fungovali celý kolektív niekoľko rokov. Keď boli zbavení obvinenia, stále sa vyvíjal tlak, že musia byť vyhodení z armády. Odpor nebol len od zbytku kolektívu, toto sa nieslo v celej vojenskej polícii, na každom útvare. Svedka osobne sa to netýkalo, ale cítil, že títo ľudia môžu mať z toho psychické problémy. Závažnosť následkov trestného stíhania žalobcu v jeho pracovnom živote bola preukázaná aj svedeckou výpoveďou svedka Y. H..

57. Z výsluchu žalobcu ako strany sporu, z výsluchu svedkov T. V. E. Y. H. a z listinných dôkazov predložených žalobcom (Odpoveď Ministerstva obrany Slovenskej republiky zo dňa 21.11.2014 na žiadosť žalobcu o doplatenie finančných náležitostí zo dňa 09.06.2014 /č. l. 56 - 57/; Personálny rozkaz riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 9. októbra 2007, Personálny rozkaz riaditeľa vojenskej polície číslo 17 z 8. januára 2008, Personálny rozkaz riaditeľa vojenskej polície číslo XX z 8. januára 2008 - viď odôvodnenia týchto personálnych rozkazov obsiahnuté v bode 41. odôvodnenia tohto rozsudku, na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje) mal súd za dostatočne preukázané, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru priamo súviselo s vedením trestného stíhania. Nemôže preto obstáť tvrdenie žalovaného, že prepustenie priamo nesúviselo s vedením trestného stíhania z dôvodu, že v Personálnom rozkaze riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 18. apríla 2008 je uvedený ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru uplynutie dohodnutej doby na zotrvanie v dočasnej štátnej službe. Svedok T. V. počas svedeckej výpovede uviedol, že čo sa týka žalobcu ako jedného z obvinených a neskôr aj obžalovaných, bol využitý čas, kde mu končila výsluha hodnosti, tak ho prepustili. Ku dňu skončenia výsluhy hodnosti bol prepustený, čo sa bežne nepoužívalo, bežne sa im to predlžovalo na ďalšie roky. Takýto prípad sa u nich predtým nestal. Svedok Y. H. v rámci svojej svedeckej výpovede uviedol, že pracovný pomer žalobcu bol nútene ukončený nie jeho vinou. Mal možnosti kariérne postupovať, ale nebolo mu to umožnené, čo mu, podľa svedka, malo byť umožnené. Svedok má vedomosť, že si žalobca začal robiť počas služby vysokú školu, mohol skočiť na dôstojníckej funkcii, mohol byť činným v radiacich prvkoch. Perspektíva mu bola znemožnená. Nútené skončenie služobného pomeru žalobcu vysvetlil tým, že je známe, že bol trestné stíhaný, a práve tam sa preukázala byrokracia

armády, kedy aj napriek tomu, že nebola preukázaná jeho vina, boli tlaky na jeho prepustenie a vyhodenie z armády.

58. Z výsluchu žalobcu ako strany sporu, a výsluchov svedkov T. V. E. Y. H. mal súd za preukázané, že žalobca sa proti Personálnemu rozkazu riaditeľa vojenskej polície číslo XXX z 18. apríla 2008 odvolal a vyvíjal snahy o návrat do služobného pomeru. Svedok Y. H. dokonca s určitosťou tvrdil, že žalobca sa odvolal. Námietka žalovaného, že žalobca sa nedomáhal zrušenia tohto personálneho rozkazu žalobou v rámci správneho súdnictva, čo potvrdil žalobca počas výsluchu ako strany sporu, je pre rozhodnutie v tomto spore irelevantná, nakoľko podanie žaloby na správny súd bola len možnosť, nie povinnosť, žalobcu. A už vôbec nemožno z tejto skutočnosti vyvodzovať preukázanie, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru nesúviselo s trestným stíhaním, ktoré vyvodil žalovaný vo výpovedi na pojednávaní dňa 14.10.2022.

59. Takisto nemôže obstáť tvrdenie žalovaného, že žalobca mal podať žalobu o ochranu osobnosti proti médiám. Žalovaný na pojednávaní dňa 14.10.2022 zopakoval, že pokiaľ žalobca opiera svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy o medializáciu, tak žalovaný nemá s tým nič spoločné, čo potvrdil aj svedok. Žalovaný mal zjavne na mysli svedka T. V., ktorý sa vyjadroval k medializácii trestného stíhania žalobcu v printových a internetových médiách. Tento svedok však vo svojej svedeckej výpovedi nepotvrdil, že žalovaný nemá nič spoločné s medializáciou trestného stíhania žalobcu (viď bod 14. odôvodnenia tohto rozsudku). Žalovaný v súvislosti so žalobcovým poukazovaním na značnú mieru medializácie jeho trestného stíhania, vyslovil názor, že nemôže niesť zodpovednosť za následky činností súkromných televízií, printových a internetových médií, ktoré pri svojej činnosti zasiahnu do osobných a osobnostných práv žalobcu. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia žalovaného je síce správna, ale žalovaného nezbavuje zodpovednosti to, aké informácie médiám poskytne v súvislosti s trestným konaním, a či a v akom rozsahu o trestnom konaní a osobách obvinených informuje, nakoľko medializovanie trestného stíhania nie je nutnou a nevyhnutnou súčasťou trestného konania. Tiež sa musí rešpektovať prezumpcia neviny, na ktorú by mali brať zreteľ najmä orgány činné v trestnom konaní pri informovaní verejnosti a médií o trestnom stíhaní a osobách obvinených a vzatých do väzby, ktoré ešte neboli právoplatne odsúdené, aj s ohľadom na to, ako by mohli byť tieto osoby medializáciou poškodené.

60. K tvrdeniu žalovaného o nepreukázaní žalobcom, že sa snažil oficiálne zamestnať, súd považuje za žiaduce ozrejmiť, že k oficiálnemu prijímaciemu pohovoru ani nemohlo dôjsť, pretože, ako uvádza žalobca v žalobe: "Vždy pri žiadosti o zamestnanie mu bola položená otázka, kde bol zamestnaný v minulosti a čo bol dôvod ukončenia predchádzajúceho pracovného pomeru. Žalobca pri odpovedi nikdy neuniesol bremeno klamstva a po poskytnutí pravdivých informácií budúcemu možnému zamestnávateľovi s ním bola ukončená okamžite debata na tému možného zamestnania." Pravdivosť tohto tvrdenia žalobcu bola preukázaná aj svedeckými výpoveďami svedkov R. A. E. T. L.. Svedok A. potvrdil, že so žalobcom vykonal pohovor, ktorý považoval za oficiálny, ale formálne sa musel žalobca dostaviť na personálne oddelenie. Svedok T. L. bol prvou kontaktnou osobou, ktorú žalobca požiadal o zistenie možnosti zamestnať sa vo firme, v ktorej pracoval svedok.

61. Trestné stíhanie nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu. Žalobca, ako poškodený, preukázal vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jeho života, ako aj to, že zadosťučinenie v podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy na osobnostných právach (najmä cti, dobrej povesti a vážnosti) ovplyvňujúcich jeho súkromný, rodinný, spoločenský a pracovný život. Žalobca dostatočne preukázal, že sa jedná o ujmu značnú v osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom živote, nie ujmu nepatrnú. V tomto smere hodnoverne preukázal svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, ktoré umocnili hĺbku zásahu, resp. významne ovplyvnili, a stále ovplyvňujú, jeho životnú situáciu. Trestné stíhanie malo závažný dopad na súkromný, rodinný a spoločenský život žalobcu a jeho pracovné uplatnenie, a s jeho následkami sa vyrovnáva doteraz.

62. Súd by sa mal pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy pohybovať v mantineloch vymedzených v citovaných ustanoveniach § 5 ods. 1 veta druhá a veta štvrtá, a § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. od desaťnásobku minimálnej mzdy v roku 2014 (3.520,- eur /minimálna mzda v roku 2014 bola 352,- eur x 10) do päťdesiatnásobku minimálnej mzdy v roku 2014 (17.600,- eur /minimálna mzda v roku

2014 bola 352,- eur x 50/), pričom musí prihliadať na to, že následky nezákonného trestného stíhania (nie väzobného trestného stíhania) nemôžu dosiahnuť intenzitu následkov smrti spôsobnej násilným trestným činom. Súd ale musí tiež dôsledne v každom jednom prípade individuálne prihliadať aj na to, ako žalobca pociťoval nezákonné trestné stíhanie z emocionálneho hľadiska, pretože nie každý človek má emocionálnu inteligenciu vyvinutú rovnako. Jeden môže pociťovať nezákonnosť jeho trestného stíhania menej stresujúco, iný zas extrémne negatívne. Povaha nemajetkovej ujmy je daná vnútornými prežitkami človeka a možno ju charakterizovať ako stav mysle poškodenej osoby. Žalobca v tomto spore je emocionálne inteligentný, čo zjavne vyplynulo z jeho prejavu pri výsluchu na pojednávaní ako strany sporu. Opísanie pociťovania, resp. prežívania trestného stíhania v žalobe alebo následnom písomnom vyjadrení žalobcu nemá nikdy takú výpovednú hodnotu, ako prezentovanie jeho prežívania priamo z úst toho, kto ho zažil (žalobcu). Z prejavu žalobcu počas výsluchu, ako strany sporu, je nepochybné, že trestné stíhanie hlboko zasiahlo do jej osobného, rodinného, spoločenského a najmä pracovného života, a s jeho následkami sa vyrovnáva doteraz.

63. Štát je ten, ktorý má dôsledne stíhať páchateľov trestnej činnosti, avšak na druhej strane ten istý štát by mal byť dostatočne pripravený na to, aby sa ospravedlnil neprávom stíhanej osobe a aby ju aj náležite odškodnil. Žalovaný sa do dnešného dňa žalobcovi ani len neospravedlnil, neprejavil najmenšiu snahu o zmiernenie následkov trestného stíhania. Žalovaný by mal byť ochotný uzatvárať dohody o zmierlivom odškodnení obetí nezákonného trestného stíhania už na základe žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, nie automaticky ich vyhodnocovať ako nedôvodné bez náležitého (v niektorých prípadoch bez akéhokoľvek) odôvodnenia, ako to žalovaný robí, ktorá skutočnosť je súdu známa z jeho činnosti v identických sporoch (§ 186 ods. 1 CSP). Keď už žalovaný takto nečiní, mal by aspoň byť sám iniciátorom mimosúdnych dohôd o odškodnení obetí nezákonného trestného stíhania od momentu, keď je mu zrejmý predbežný právny názor súdu prvej inštancie, resp. názor odvolacieho súdu, o dôvodnosti alebo čiastočnej dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody, resp. za situácie, keď žalovaný počas sporu sám uznáva nárok alebo časť nároku žalobcu na náhradu škody. Ani toto však žalovaný nečiní, čo je tiež skutočnosť známa súdu z jeho činnosti v totožných sporoch (§ 186 ods. 1 CSP). Je nedôstojné, aby žalobca musel dlhé roky žiadať o náhradu škody. Takéto počínanie žalovaného neprispieva ku kladnému obrazu žalovaného v očiach verejnosti, na ktorom si tak zakladá. Aj tieto okolnosti na strane žalovaného sú okolnosťami hodnými osobitného zreteľa pri posudzovaní nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Peniazmi sa nikdy nedá úplne nahradiť nemajetková ujma spôsobená žalobcovi nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania, ale môžu aspoň čiastočne kompenzovať utrpenie a psychickú ujmu, ktoré počas neho pociťoval.

64. Vzhľadom na uvedené skutkové i právne závery, súd prijal rezultát o nemajetkovej ujme žalobcu v ním uplatnenej výške 5.000,- eur súdiac, že táto výška vychádza zo zásady primeranosti, zodpovedá všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami; a túto priznal žalobcovi v I. výroku enunciátu tohto rozsudku.

65. Lehotu na plnenie uvedenú v I. výroku enunciátu rozsudku (do 30 dní od právoplatnosti rozsudku) súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta druhá CSP. V ustanovení § 232 ods. 3 veta prvá CSP je uvedené, že lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Podľa ustanovenia § 232 ods. 3 veta druhá CSP, súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Súd určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že súdu je z jeho činnosti v skutkovo a právne obdobných sporoch známe (§ 186 ods. 1 CSP), že s ohľadom na administratívnu náročnosť procesu úhrady vo väčšine prípadov nie je žalovaný schopný plniť v trojdňovej lehote od právoplatnosti rozsudku stanovenej v § 232 ods. 3 veta prvá CSP, čím sa vystavuje riziku exekúcie.
II.

66. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol súd v II. výroku enunciátu rozsudku podľa § 396 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania právo.

67. Podľa § § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

68. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

69. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

70. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

71. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

72. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

73. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci.

74. Žalobca mal vo veci pred súdom prvej inštancie úspech v uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, v ktorej časti súd žalobe vyhovel v I. výroku enunciátu tohto rozsudku. Tento úspech žalobcu je zároveň neúspechom žalovaného. Žalovaný bol úspešný v časti zamietnutého nároku na náhradu majetkovej škody v sume 4.116,57 eur s príslušenstvom a v časti zamietnutého nároku na príslušenstvo (úroky z omeškania) z uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v ktorých častiach súd prvej inštancie žalobu zamietol v Rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/190/2015-159 zo dňa 18.03.2019 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/226/2019-199 zo dňa 30.06.2020, právoplatného dňa 15.10.2020, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie náhrady skutočnej škody vo výške 4.116,57 eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 9.116,57 eur od 27.08.2015 do zaplatenia, potvrdil v prvom výroku enunciátu rozsudku odvolacieho súdu. Tento úspech žalovaného je zároveň neúspechom žalobcu. Strany mali teda v konaní pred súdom prvej inštancie úspech čiastočný, takmer rovnaký. V odvolacom konaní mali strany tiež úspech čiastočný, v zásade rovnaký, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (č. l. 159, ktorým bola zamietnutá žaloba v celom rozsahu) v časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie náhrady skutočnej škody vo výške 4.116,57 eur, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 9.116,57 eur od 27.08.2015 do zaplatenia, potvrdil v prvom výroku enunciátu rozsudku odvolacieho súdu. A vo zvyšnej časti, t. j. v časti žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil mu vrátil na ďalšie konanie v druhom výroku enunciátu rozsudku odvolacieho súdu. Nakoľko mali obe strany v konaní pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní úspech čiastočný (takmer rovnako čiastočný), a bolo by bez právneho významu, resp. nemalo by zmysel, aby si vzájomne nahradili rovnaké trovy prvoinštančného a odvolacieho konania, súd rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania podľa citovaného ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v nadväznosti na citované ustanovenie § 396 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené v II. výroku enunciátu tohto rozsudku, v ktorom vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania právo.

Poučenie:

:

Proti I. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti II. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).
Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
(§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie
(§ 366 CSP).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov).